

an på, hvad der er sandhed og ikke på, hvad der er behageligt at høre. Dernæst drager han ud af de historiske kendsgerninger den slutning, at det vil være til gavn for ægteskabets videre udvikling, om det bånd som fællesskab i materielle interesser altid er, vedbliver at bestå. Men dette er ikke det samme som at sige, at ægteskabet indgås af økonomiske grunde, eller at det var ønskeligt, om en mand giftede sig »for at faa en kokkepige«. I følge sin artikel mener dr. St. lige så fuldt som A. B. W. og »Entroende«, at det mål, man bør stræbe efter at nå, er, at ægteskabet indgås af og bæres af kærlighed, men han mener tillige, at *kærligheden støttes og udvikles videre gennem fællesskab i alle interesser, materielle såvel som åndelige*. Og sikkert vil ingen, der har nogen livserfaring i den henseende — hvor ideelt vedkommende end ser paa ægteskabet — nægte, at i det daglige liv er dette fuldkomne fællesskab i interesser en god jordbund for kærligheden at slå rod i. Begge dr. St.'s modstandere finder, at kærlighed kun er kærlighed, når den flager frit i luften uden at slå sine rødder i det daglige livs tusinde små og store forhold. Man faar en trang til at tilråbe dem:

På det jævne, på det jævne,
— ikke i det himmelblå —
der har livet sat dig stævne
der skal du din prøve stå.

To ægtefolk kan da ikke altid sidde og kure som to duer; de må også have noget at tale sammen om, at *arbejde sammen for*. Ja, de åndelige interesser må de nok have tilfælles, men de materielle! Nej, det drager kærligheden ned til at blive et »madspørgsmål«, et »kokkepigespørgsmål«, o. s. v. Hvad er da de materielle interesser? Det er interessen for det fælles hjem, for hver ægtefælles gerning i livet, for de fælles børn. Børnene, ja nok, lad gå at de må være fælles, kan man ikke hindre, men deraf følger jo ikke, at pengene bør være det. Jo, netop det er fra de *fælles* børn at hele »ulykken« — jeg vilde kalde det lykken — stammer. Hvis de ikke var, kunde ægtefællerne jo nok have hver sit på alle områder. Men til at opfostre og opdrage børn hører penge, og skal man derfor i fællesskab bestemme, hvorledes de skal opdrages, følger deraf ganske naturligt, at man i fællesskab bestemmer over pengesagerne og hele husets ordning.

Jeg hørte en gang en meningsfælle af A. B. W. og »Entroende« udvikle, hvad hun anså for idealet af et ægtepar. Idealet fandt hun virkeliggjort hos et ægtepar, hvoraf manden var filosof, hustruen digter. Børn havde de ingen af. Når de var færdige med sit arbejde, mødtes de og samtalede om, hvad de havde skrevet.